

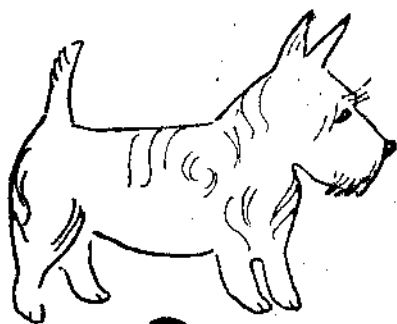
ΦΩΚ. ΚΩΝΣΤΑ

Α' Βραβείον Ἐκδόσεως Ἑλληνικοῦ Βιβλίου

Ὁ Μωῖν

νιό

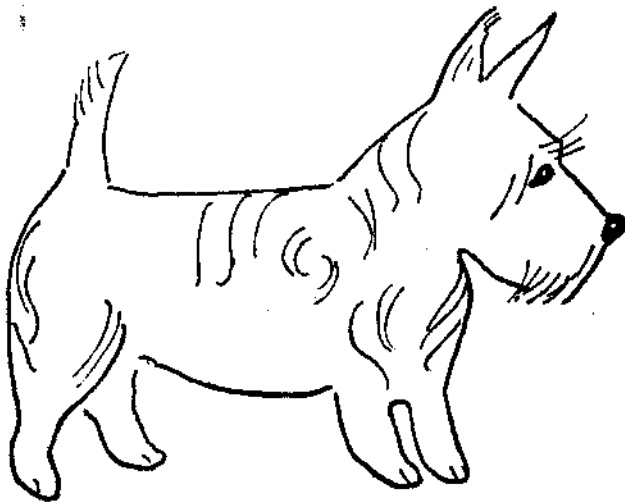

Ντιν

τὰ δύο συγράμια,
βιβλίό γιὰ παλὰ
σαιδάμια

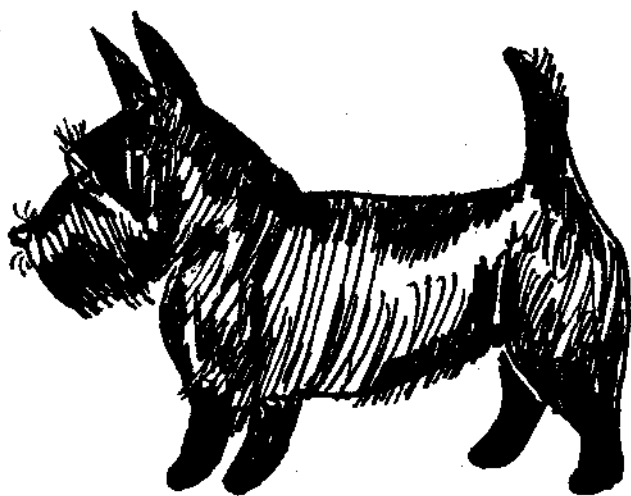
Κεῖνον Πρωτοῦ Κόσμου
Εὐχὴ Χριστοῦ Μοῦρη

«Ὅσως ὁ Μωϊκ
κι' ὄσως ὁ Ντίκ,
— τὰ δυὸ μικρὰ σκυλάκια —
πρέπει νὰ βάλουνε μναγὸ
καὶ τὰ κακὰ παιδάκια.
Ν' ἀποθνε πάντοτε αὐτὰ
ποδὸ γένε οἱ μεγάλοι
κι' ὄχι ὅτι γέει τὸ μικρὸ
ζερὸ τους τὸ κεφάλι».

Τόνα τὸ φωνάζαν Ντικ
κι' ἦταν κάτασπρο σὰν χιόνι
μὲ μαλάκια κατσαρά,
δυὸ ματάκια πονηρά,
στρογγυλὸ σὰν τὸ μπαλλόνι.

Τ'άλλο, πού τὸ λέγαν Μπίκ,
ἦταν μαῦρο, ἀραπάκι.
Καὶ στὴν μύτη του μπροστὰ
εἶχε μπόλικά μαλλιά
πού ἔμοιάζαν σὰν μουστάκι.

Πότε παίζανε μαζὺ
σάν καλά, μικρὰ σκυλάκια
πότε πάλι καὶ τὰ δυὸ
κάναν φοβερὸ κακὸ
σάν δυὸ ἄτακτα παιδάκια.

Ἡ κυρία τους συχνὰ
μεσ' στὸ μπάνιο τὰ βουτοῦσε
τὰ σαπούνιζε γερὰ
ὥς νὰ γίνουν παστρικά
κι' ὕστερα ἔτσι τοὺς μιλοῦσε

«Τώρα κάτσετε κι' οἱ δυὸ
νὰ στεγνώσουν τὰ μαλλιά σας.
Μὴ μοῦ φύγετε κρυφὰ
καὶ βρωμίσετε ξανά
γιὰ θὰ φᾶτε τῆς χρονιᾶς σας».

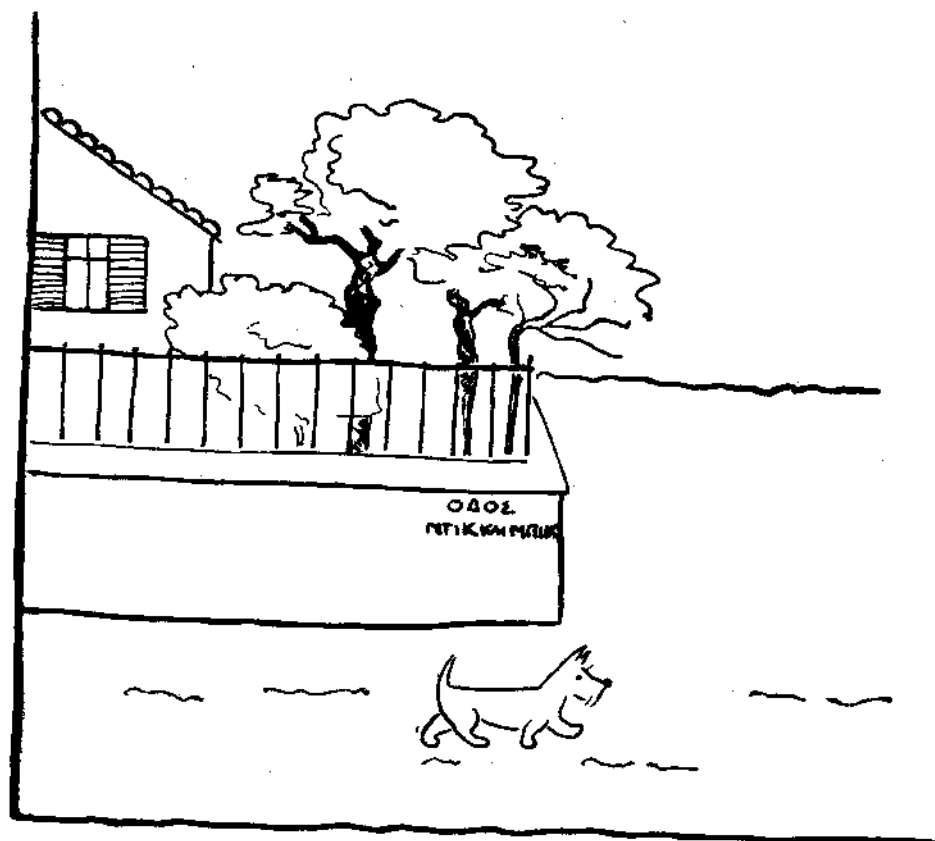

Τὸ πάθημα τοῦ Ντίκ.

Κάποια μέρα πού κι'οἱ δυὸ
ἦτανε φρεσκοπλυμένοι
εἶδαν μὲ χαρὰ πολλή
πὼς ἡ πόρτα ἡ πισινὴ
ἦτανε μισανοιγμένη.

- «Γάβ, γάβ», φώναξε ὁ Ντίκ,
«Τί λές; Πᾶμε ἔξω Μπίκ»;
- «Γούβ-Γούβ» εἶπ'αὐτὸς στὸν φίλο
«Ὅχι, γιὰ θὰ φᾶμε ξύλο».

- «Γάβ, γάβ», εἶπε πάλι ὁ Ντίκ,
«Δὲν βαρυνέσαι. Ἐγὼ θὰ πάω,
θὰ προσέξ' ὅσο μπορῶ
διόλου νὰ μὴ λερωθῶ
κι' ἔτσι ξύλο δὲν θὰ φάω».

Κι' άψηφώντας όλ' αυτά
πούχ' άκούσει άπ' την κυρά του
νάτος κι' όλας τριγυρνάει
μέσ' στον δρόμο και πηδάει,
σαν τρελλός άπ' τη χαρά του.

Μὰ δὲν κράτησε πολὺ
ἢ χαρὰ του ἢ μεγάλη
γιατὶ ξάφνου ἀπ' τὴν γωνιά,
— ὦ! μεγάλη συμφορὰ —
ἢ κυρὰ του ξεπροβάλλει.

Τρέχει ἀμέσως νὰ κρυφτῆ
ὄλος φόβο κι' ὄλος τρόμο.
Μὲ δυὸ πήδους μοναχὰ
νὰ ποὺ στρίβη τώρα δὰ
εἰς τὸν πλαῖνὸ τὸν δρόμο.

Συμφορὰ τοῦ δόλιου Ντίκ.
Κεῖν' τὴν μέρα ἴσα - ἴσα
εἶχαν πάει πρωτὶ - πρωτὶ
κατὰ τύχη του κακῆ
κι' ἄλειψαν τὸν δρόμο πίσσα.

Πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ ἰδῆ
ξεγλυστράει ὁ καυμένος
κι' ἔτσι βγῆκε στὴν στιγμή
ἀπὸ ἄσπρος ποῦχε μπῆ
μαῦρος καὶ μουτζουρωμένος.

Βάζει τότε μιὰ καὶ δυὸ
τὴν οὐρὰ κάτ' ἀπ' τὰ σκέλια
— γύρω ἓνα σωρὸ παιδιὰ
κῦτταζαν τὰ χάλι' αὐτὰ
κι' εἶχαν ξεραθῆ στὰ γέλοια —

Ντροπιασμένος, λερωμένος,
μέσ' στην πίσσα κυλισμένος,
έλεεινός, πασαλειμμένος,
φοβερὰ μετανοιωμένος
μὰ καὶ κατατρομαγμένος,
εἰς τὸ σπίτι του γυρίζει
καὶ κλαψιάρικα γαυγίζει.

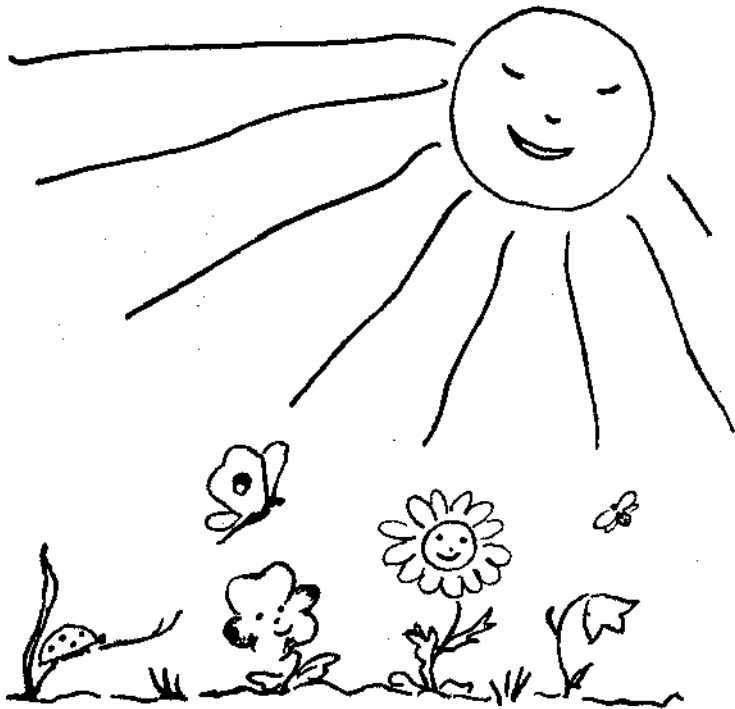
Μὰ κι' ἂν κλαίει τί ὠφελáει;
Τῆς ξυλιές του θά τῆς φάη.

Αὐτὸ τοῦ Ντικ τὸ πάθημα
πρέπει νὰ γίνῃ μάθημα
καὶ στ' ἄτακτα παιδάκια.
Μοιάζουν κι' αὐτὰ
σὰν δὲν ἀκοῦν
ὅτ' οἱ μεγάλοι θὰ τοὺς ποῦν
μὲ τὰ κακὰ σκυλάκια.
Κανεὶς δὲν θὰ τὰ λυπηθῇ
καὶ μ' ὄλες τῆς φωνῆς τους
καὶ μ' ὄλα τους τὰ κλάμματα
θὰ φᾶν καὶ τῆς ξυλιῆς τους.

Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ
χάνει καὶ τὰ λίγα.

ΜΙΑ μέρα βγήκανε κι' οἱ δυὸ
— ὁ Ντίκ κι' ὁ Μπικ μαζὺ —
γεμᾶτοι κέφι καὶ χαρὰ
καὶ μὲ τρελλὰ ξεφωνητὰ
νὰ πᾶνε ἐκδρομῆ.

Ὁ ἥλιος ἀπ' τὸν οὐρανὸ
ψηλὰ χαμογελοῦσε
κι' ἡ φύση χίλιες ὀμορφιές
κι' ἀπ' τὰ λουλούδια μυρουδιές
τριγύρω τους σκορποῦσε.

Πλάι-πλάϊ περπατούσανε
κι' άπ' τήν πολλή χαρά τους
σάν κουρντισμένοι και οί δυό
άδιάκοπα, χωρίς σταθμό,
κουνοῦσαν τήν ούρά τους.

—«Γάβ, γάβ», ξεφώνιζε ό Ντίκ,
—«Γούβ, γούβ», άπαντοῦσ' ό Μπίκ,
σάν νάχαν πανηγῦρι.
Κι' έφτάσανε μέ τó καλό,
στό ποταμάκι τó μικρό
μέ τó στενό γεφῦρι.

Μά τή στιγμή που φτάνανε
στοῦ γεφυριού τή μέση
άπότομα σταθήκανε
και παραξενευτήκανε.

Κόκκινο σάν τó φέσι,
καταμεσῆς τῆς γέφυρας
έκείνης τῆς ώραίας
βρισκότανε κατάχαμα
ένα κομμάτι κρέας.

Σάν ψέμμα τοὺς ἐφάνηκε
κι' ὅμως δὲν ἦταν ψέμμα.
Φαίνεται κάποιος πέρασε
καὶ τοῦπεσ' ἀπ' τὸ δέμα.

Γουρλώσανε τὰ μάτια τους,
τεντώσαν τὰ ρουθούνια,
κι' ἐπειδὴ βέβαια τὰ σκυλιὰ
δὲν τρῶνε μὲ πηρούνια,
ἀνοίξανε τὸ στόμα τους
ἀπάνω του χυμήξανε
καὶ μέσα του, βαθειᾶ-βαθειᾶ
τὰ δόντια τους ἐμπήξανε.

Μ' ἀντὶ νὰ τὸ μοιράσουνε,
σάν φίλοι ποῦσαν κι' ὅλας
νὰ πάρουνε καθένας τους
μισὸ στὸ μερτικό τους
τρανὸ καυγᾶ ἐστήσανε
τ' ἀνόητα σκυλάκια
γιατὶ τὸ θέλαν καὶ τὰ δυὸ
ὀλόκληρο δικό τους.

Τραβάει τὴν μιὰ μεριά ὁ Μπικ.
Τραβάει τὴν ἄλληλε ὁ Ντίκ.
Στραβοκυττάει ὁ Ντίκ τὸν Μπικ.
Στραβοκυττάει κι' ὁ Μπικ τὸν Ντίκ.
Γκρρρ! Γκρρρ!, φοβέριζε ὁ Μπικ
Γκρρρ! Γκρρρ!, φοβέριζε κι' ὁ Ντίκ.
Κι' ἔτσι ἐξέσπασε μὲ μιᾶς
ὁ φοβερός σκυλοκαυγᾶς.

Δαγκώνει ὁ Ντίκ βαθείᾳ τὸν Μπίκ,
Μὰ γρατζουνάει κι' ὁ Μπίκ τὸν Ντίκ
οὐρλιάζουνε, γαυγίζουνε,
κυλιῶνται χάμω καὶ οἱ δυὸ
κι' ὄλο χτυπιῶνται μὲ θυμὸ
καὶ ὄλο καὶ μουγκρίζουνε.

Τὸ κρέας τώρα τῶχανε
κι' οἱ δυὸ τους ξεχασμένο.
Πλάϊ ἐκεῖ βρισκότανε
σὰν παραπεταμένο.

Ξάφνου ἀπάνω στὸν καυγᾶ
γλυστρᾶν, παραπατᾶνε
καὶ κάνοντας βουτιά κι' οἱ δυὸ
ἀπ' τὸ γεφύρι τὸ μικρό,
μπλούμ! στὸ νερὸ βουτᾶνε.

Κι' ἀρχίζουν τότε μὲ καῦμό,
νὰ κολυμποῦν μέσ' στὸ νερὸ
γεμᾶτοι ἀγωνία.
Χτυποῦν τὰ ποδαράκια τους,
κουνοῦν τὰ κεφαλάκια τους,
ζητώντας σωτηρία.

Σὰν βγήκανε μὲ τὰ πολλά,
μέσ' ἀπὸ τὸ νερὸ
τὸ κρέας θυμηθήκανε
ἄξαφνα καὶ οἱ δύο.

Κυττάξανε περίλυποι
κατὰ τὸ γεφυράκι
κι' εἶδαν, μεγάλη συμφορά,
ἓνα μικρὸ σκυλάκι,
ὅπου τὸ κρέας κράταγε
σφιχτά-σφιχτά στὸ στόμα
καὶ πάει, καὶ πάει ἀκόμα.

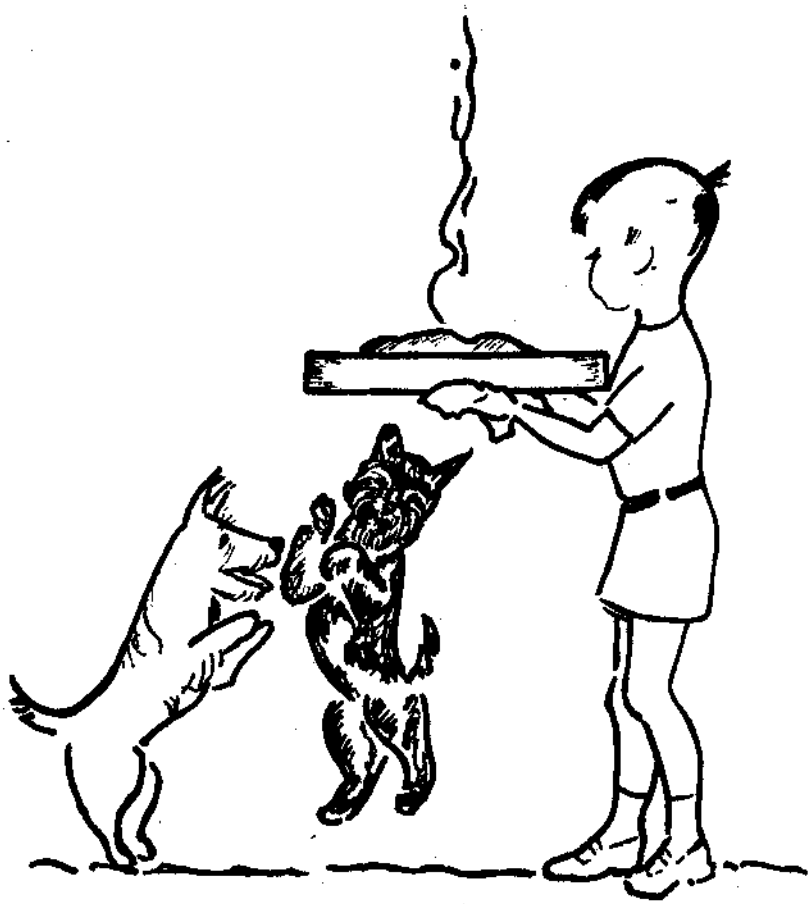
Μπροστά ό Μπίκ
πίσω ό Ντίκ
τώρα κι' οί δυό τους νάτοι
γυρίζουνε στό σπίτι τους
σάν δυό βρεγμένοι γάτοι.

Ήταν σκληρό τό πάθημα
άλλά καλό για μάθημα.
Γιατί τό μάθαν τώρα πειά
κι' οί δυό πολύ καλά
πώς όποιος όλα τά ζητάει
χάνει και τά μισά.

Ὅποιος κάνει ἓνα κακό
χειρότερα δά πάθη.

ΑΛΛΗ μιὰ μέρα ὁ Ντίκ κι' ὁ Μπίκ,
ἐκεῖ πού τριγυρνοῦσαν
καὶ πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
ἀδιάκοπα κυττοῦσαν
συνάντησαν στὸ δρόμο τους
ἓνα μικρὸ παιδί
πού ἀπ' τὸν φοῦρνο ἔβγαине
κρατώντα ἓνα ταψί.

Ὁ Ντίκ κι' ὁ Μπίκ σαστίσανε
μόλις τὸ ἀντικρύσανε.
Τοὺς ἔσπαζε τὴ μύτη τους
τὸ μοσχοβολητό,
γιατ' ἦταν μέσα στὸ ταψί
ἓνα γιουβέτσι ἀπὸ ἀρνὶ
ροδοκοκκινιστό.

- «Γάβ, γάβ» ἐγαύγισε ὁ Ντίκ
καὶ κύτταξε λοξὰ τὸν Μπίκ.
«Τί ὤμορφα μυρίζει».
- «Γούβ, γούβ», ἀπάντησε ὁ Μπίκ,
«στ' ἀλήθεια ἀγαπητέ μου Ντίκ
πολὺ μὲ σκανδαλίζει».

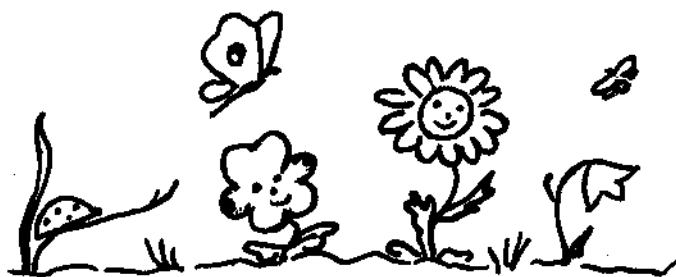
Καὶ δίχως νὰ πολυσκεφθοῦν
πῶς θᾶκαναν κακὸ
ἀμέσως συμφωνήσανε
νὰ κλέψουν τὸ ψητό.

Σὰν κλέφτες προχώρησανε
κι' οἱ δυὸ σιγά-σιγά,
καὶ μόλις φθάσαν στὸ παιδί
πάρα πολὺ κοντὰ
μπλεχτήκανε στὰ πόδια του
κι' ἀρχίσαν νὰ γαυγίζουν
τὰ δόντια τους νὰ δείχνουνε
καὶ νὰ τὸ φοβερίζουν.

Καὶ τόσο πολὺ τρόμαξε
τὸ δόλιο τὸ παιδί
ποὺ ἄφισ' ἀπ' τὰ χέρια του
νὰ πέση τὸ ταψί.

Τότε τὰ δυὸ κακὰ σκυλιὰ
χωρὶς νὰ λυπηθοῦνε
πούκλαιγε τὸ μικρὸ παιδί
ἀδιάντροπα ὀρμοῦνε
καθένα μιὰ γερὴ μπουκιά
ἀπ' τὸ ψητὸ τραβᾶνε
καὶ λαίμαργα ἀρχίζουνε
ἀμέσως νὰ μασᾶνε.
Ἄλλὰ γι' αὐτὴ τους τὴν κλεψιά
σκληρὰ τιμωρηθήκανε.
Τὸ κρέας ἦτανε καυτὸ
κι' ἔτσι ζεματιστήκανε.
— «"Αου, ἄου», οὔρλιαζε ὁ Ντίκ,
«Ου-ού-ου», ἔκλεγε ὁ Μπικ
κι' οἱ δυὸ ζεματισμένοι
καὶ ἦτανε στ' ἀληθινὰ
γι' αὐτὴ τὴν πράξι τὴν κακιά
χιλιομετανοιωμένοι.

Ποτὲ δὲν ξανακλέψανε
γιατ' εἶχανε πειὰ μάθη,
πὼς ὅποιος κάνει ἓνα κακὸ
χειρότερα θὰ πάθη.

Ὁ Μπικ κι' ὁ Ντικ
κι' οἱ δυὸ μαζὶ
μέσα στοῦ μπόγια τὸ κλουβί.

ΠΕΡΑΣΕ καιρὸς πολὺς
ποὺ τὰ δυὸ μικρὰ θησῖα
δὲν ἐκάναν ἄλλη πειὰ
κουταμάρα ἢ κλεψιὰ
οὔτε κι' ἄλλη φασαρία.

Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς
πὼς τὰ τόσα ποῦχαν πάθει
τοὺς ἐκάνανε καλὸ
τοὺς ἐβάλανε μυαλὸ
καὶ ν' ἀκοῦνε εἶχαν μάθει.

Κι' ὅμως εἶναι λυπηρό,
δὲν ἐβάλανε μυαλό.

Κάποια μέρα εἶπε πάλι
τὸ ξερό τους τὸ κεφάλι
ἀπ' τὸ σπίτι νὰ τὸ σκάσουν
κι' ἔξω νὰ διασκεδάσουν.

Βγήκανε στὸ περιβόλι,
τάχα γι' ἄλληνε δουλειά,
—πού, καθὼς τὸ ξέρουμ' ὄλοι
ἔξω βγαίνουν τὰ σκυλιά—
ἀπ' τὰ κάγκελα πηδήξαν
καὶ ἀμέσως στὴν στιγμή
εὗρεθήκανε στὸ δρόμο
πρὶν κανένας νὰ τοὺς ἰδῆ.

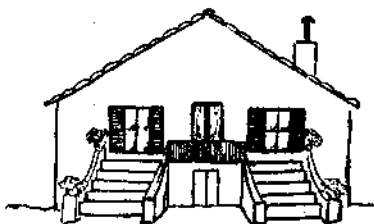
Τὰ ξεφωνητὰ ἀρχίσαν
καὶ τὰ χοροπηδητά,
κι' ὅπου βλέπανε μπροστὰ
τίποτα μικρὰ παιδιὰ [τους
τρέχαν γιὰ νὰ τὰ γαυγίσουν
καὶ γιὰ νὰ τὰ φοβερίσουν.

“Ὅπου συναντοῦσαν γάτα
τὴν ἐστρώναν στὸ κυνήγι
καὶ ἐκείνη ἢ καϋμένη
ἔτρεχ' ὅπου φύγει-φύγει.

“Όταν φθάσαν σέ λιγάκι
στό μεγάλο τὸ παζάρι
 μὲ τὰ ξεφωνήματά τους
 καὶ μὲ τὰ γαυγίσματά τους
τὸ σηκώσαν στό ποδάρι.

«Ξούτ», τοὺς διώχναν ἀπ’ ἐδῶ
«Οὔστ» τοὺς ἐφωνάζαν ἄλλοι
Μὰ τοῦ κάκου. Ποῦ ν’ ἀκούση
τὸ ξερό τους τὸ κεφάλι.

Προχώρησανε καὶ φθάσαν
μὲ ξεφωνητα μεγάλα
μέχρι σ’ ἓνα ὠραῖο σπίτι
ποῦχε μαρμαρένια σκάλα.

Κείνην ἀκριβῶς τὴν ὥρα
φρεσκοπλέναν τα σκαλιά
μὲ σαπούνια καὶ μὲ βοῦρτσες
καὶ μὲ μπόλικά νερά.

Τότε τὰ κακὰ σκυλάκια
πλησιάσαν στὴν στιγμή
καὶ μ' ἀγένεια μεγάλη
ἄλλα καὶ χωρὶς ντροπή.

Ἄπο ἓνα ποδαράκι
στὸν ἀέρα ἐσηκώσαν
καὶ τὴν καθαρὴ τὴν σκάλα
σὲ μιαν ἄκρη τὴν λερώσαν.

Οὔστ! βρωμόσκυλα, ἀμέσως
ἢ γυναίκα τοὺς φωνάζει
ὅπου ἔπλενε τὴν σκάλα
κι' ἓναν τενεκὲ ἀρπάζει
ποὺ στεκόταν ἐκεῖ δίπλα
ὄλο βρώμικα νερά
καὶ μὲ φόρα τὸν ἀδειάζει
πάνω στὰ κακὰ σκυλιά.

‘Αλλά οὐτ’ αὐτὸ τὸ μπάνιο
μὲ τὸ βρώμικο νερὸ
εἰς τὸν Ντικ καὶ Μπικ δὲν
καθῶς φαίνεται μυαλό [βάζει
Γιατὶ λίγο πάρα πέρα
καὶ οἱ δύο τους σταματᾶνε
μὲ ἀναίδεια μεγάλη
τὴν γυναῖκα τὴν κυττᾶνε
ἔξω βγάζουνε τὴν γλῶσσα
καὶ ἀρχίζουν νὰ γελᾶνε.

Κάναν κι’ ἄλλες χίλιες τρέλλες
ποὺ δὲν τὶς θυμᾶμαι πειᾶ.
Κι’ ἄλλους ἄνθρωπους πειράξαν
κι’ ἄλλες γάτες ἐτρομάξαν
τὰ ζιζάνια τὰ μικρά.

Μὰ στὸ τέλος τὴν ἐπάθαν
ἄσχημα πολὺ - πολὺ,
γιατὶ ἄξαφνα βρεθῆκαν
μέσ' τοῦ μπόγια τὸ κλουβί.

Κλαῖνε τώρα καὶ τὰ δυὸ τους
καὶ οὐρλιάζουν δυνατά.
Μὰ κανεὶς δὲν τὰ λυπάται
ἐπειδ' εἶν' κακὰ σκυλιά.
Μόνον ἢ καλὴ κυρά τους
ποὺ τ' ἀγάπαγε πολὺ
μ' ὄλα ποὺ τῆς εἶχαν κάνει,
ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ.

«Ποῦ νὰ εἶναι συλλογιόταν,
τὰ μικρά μου τὰ σκυλιά;
Μήπως τάπιασε ὁ μπόγιας;»
Κι' ἔκλαιγ' ἔκλαιγε πικρά.

Μακρυὰ ἀπ' τὴν κυρά τους,
μέσ' στοῦ μπόγια τὸ κλουβί,
τὰ σκυλάκια ὅλη νύχτα
κλαίγανε κι' αὐτὰ πολὺ.

Πόσο εἶχαν μετανοιώσει;
Πόσο ἦταν φοβισμένα;
"Αχ! τί τρόμο τὸν περάσαν
ὅλη νύχτα τὰ καύμένα.

"Ας μπορούσανε νὰ βγοῦνε
ἀπὸ τὸ κλουβί ξανά
καὶ ποτέ τους δὲν θὰ κάναν
ἄλλη κουταμάρα πειά.

"Αχ! καὶ πόσο ἐχαρήκαν
ὅταν τ' ἄλλο τὸ πρωτὶ
ἢ καλή τους ἢ κυρία
ἦρθ' ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ βρῆ.

«Καλημέρα, κύριε μπόγια»,
τὴν ἀκούσανε νὰ λέη,
καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια
γιὰ χατῆρι τους νὰ κλαίη.

— «Κύριε μπόγια, κύριε μπόγια,
δός' μου πίσω τὰ σκυλιά.
Τί θὰ γίνω ἢ καϋμένη,
πού τὰ εἶχα σάν παιδιά ; »
— «Θὰ σ' τὰ δώσω, εἶπ' ἑκείνος,
μὰ μὲ μία συμφωνία.
"Αν τυχὸν τὰ ξαναπιάσω,
ὅταν κάνουν φασαρία,
μέσα στὸ κλουβὶ θὰ μείνουν
πειὰ γιὰ ὅλον τὸν καιρὸ,
κι' ὅλη μέρα θὰ τὰ δέρνω
γιὰ νὰ βάλουνε μυαλό ».

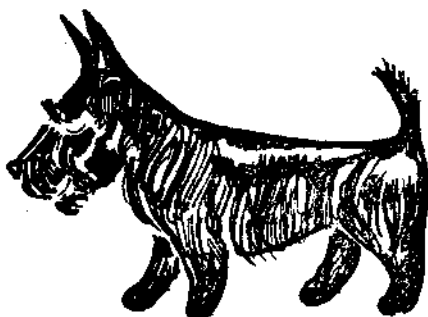
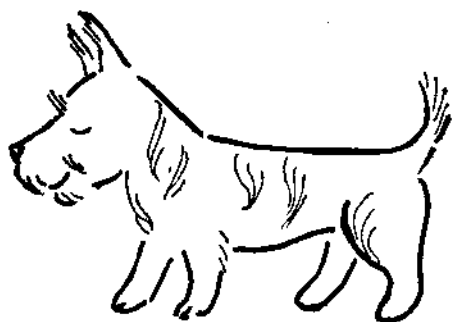
Ἔτσι, χάρις στὴν κυρά τους,
βγήκανε ἀπ' τὸ κλουβὶ
ἀλλὰ εἶχαν καὶ τὰ δυό τους
μιὰ τρομάρα φοβερή.
Εἶχαν σκύψει τὰ κεφάλια
καὶ δὲν βγάζαν τσιμουδιά,
δὲν κουνούσαν τίς οὐρές τους
δὲν χοροπηδοῦσαν πειὰ.
Μὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
ἐκυττοῦσαν καὶ τὰ δυὸ
τὴν καλή τους τὴν κυρία
σάν νὰ λέν «εὐχαριστῶ».

Ὁ Ντίκ κι' ὁ Μπικ
γινῆκαν πειὰ
δὺο φρόνιμα καλὰ σκυλιά.

ΜΟΛΙΣ γύρισαν στὸ σπίτι
συμμαζέψαν τὴν οὐρὰ
τραβηχτήκανε κι' οἱ δὺο τοὺς
σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά
καὶ βαθειὰ συλλογισμένοι
ῶρα μείνανε πολλή
φοβερὰ μετανοιωμένοι
οἱ μικροὶ ἄμαρτωλοί.

—«Γάβ, γάβ», ἄρχισε νὰ λέη
πρῶτος ὕστερα ὁ Ντίκ.
«Εἶμαστε κουτὰ σκυλάκια.
Δὲν νομίζεις κι' ἐσὺ Μπίκ;
—«Γούβ, γούβ» εἶπε καὶ ἐκεῖνος.
«Ναί, ναὶ Ντίκ. Κι' ἐγὼ θαρρῶ,
ὅτι ἦρθε πειὰ ἡ ὥρα
γιὰ νὰ βάλουμε μυαλό.
Πόσο πειὸ ὠραῖα θᾶναι
νᾶμαστε καλὰ σκυλιά,
νὰ μᾶς ἀγαποῦνε ὅλοι,
νὰ μᾶς δίνουνε γλυκά,
πάντοτε νὰ μᾶς χαϊδεύουν,
ξυλο νὰ μὴν τρῶμε πειὰ.
Ναί, ναί, πρέπει νὰ γινοῦμε
δυὸ μικρά, καλὰ σκυλιά».

Ἔτσι κι' ἔγινε στ' ἀλήθεια.
Ἀπὸ τὴν ἡμέρ' αὐτὴ
ἐγινήκανε κι' οἱ δύο τους
δύο ἄγγελοι σωστοί.
Πάντ' ἀκούγαν τὶ τοὺς λέγαν
δὲν ἐκλέβαν πειὰ φαγιά,
δὲν ἐβγαίνανε στὸν δρόμο,
δὲν ἐφεύγανε κρυφά.

Κι' ἡ καλὴ τους ἡ κυρία
τ' ἀγαποῦσε πειὸ πολὺ
καὶ χαιρόντουσαν κι' ἐκεῖνα
καὶ χαιρότανε κι' αὐτὴ.

“Όπως ό Μπίκ
κι’ όπως ό Ντίκ,
—τά δυό μικρά σκυλάκια—
πρέπει νά βάλουμε μυαλό
καί τά κακά παιδάκια.
Ν’ άκοῦνε πάντοτε αὐτά
πού λένε οί μεγάλοι
κι’ όχι ότι λέει τό μικρό
ξερό τους τό κεφάλι.
Νά πάψουνε νά κάνουνε
τοῦ κεφαλιοῦ τους τρέλλες
καί τότ’ άντι γιά ξῶλο πειά
θά τρώνε καραμέλλες,
“Όλοι θά τά χαϊδεύουνε
θά τ’ άγαποῦνε όλοι
κι’ άντι νά λένε ότι εἶν’
ἄτακτα σάν διαβόλοι
θά τά παινεύουν καί θά λέν:
«Τέτοια καλά παιδάκια
εἶναι σάν άπό μάλαμα
εἶναι σάν άγγελάκια».

